

Arrest

nr. 163 587 van 8 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 juni 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 juni 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 november 2014 en op 12 januari 2015.

1.3. Op 1 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 oktober 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse herkomst te zijn. U werd geboren op 30 juni 1979 in Saoedi Arabië. Uw vader zou afkomstig zijn uit de Westelijke Jordaanoever, meer bepaald uit het dorp Haja gelegen te Nablus. In 1967 vluchtte uw vader vanuit de Westelijke Jordaanoever naar Egypte. Ofschoon geboren in Riad, keerde u op 2-jarige leeftijd met uw ouders terug naar Egypte. Tot uw 18de jaar was uw verblijfsrecht gekoppeld aan de verblijfsvergunning van uw vader die als Palestijn een tijdelijk verblijfsrecht door de Egyptische autoriteiten werd toegekend. Gezien u op een bepaald moment niet meer studeerde en geen werk had, werd het moeilijk om uw verblijfstitel in Egypte te verlengen. Vanaf 2001 verbleef u zonder geldig verblijfsdocument in Egypte. Omstreeks april 2009 leerde u via internet uw Marokkaanse echtgenote L.(...) L.(...) (O.V. 6.828.303; CG 11/17084/B) kennen. U huwde omstreeks 15 april 2009. Omstreeks juni 2009 vertrok u, daar u uw leven over een andere boeg wilde gooien, samen met uw echtgenote naar de Gazastrook. U verbleef er beiden zonder over de nodige verblijfsdocumenten te beschikken. U vestigde zich samen met uw echtgenote in Khan Younis, in een woonst van een vriend van uw oom die in Canada verblijft. De eerste maanden was de voornaamste bekommernis om van uw drugsverslaving af te geraken. Via uw vader kwam u in contact met I.(...) H.(...), leider van een militie in Rafah. Via deze persoon leerde u H.(...) M.(...) B.(...) kennen die werkte voor een liefdadigheidsorganisatie. Teneinde aan een inkomen te geraken begon u producten zoals transistors voor computers uit Egypte naar de Gazastrook te smokkelen via de tunnels. Op een gegeven ogenblik stelde H.(...) B.(...) aan u voor om onderdelen van wapens de Gazastrook in te smokkelen via de tunnels. U weigerde op deze vraag in te gaan. In april 2011 vielen onbekenden uw woonst te Khan Younis binnen. U werd door onbekenden meegenomen voor ondervraging. U werd er van beschuldigd een spion te zijn en u werd bevraagd over de feitelijke bedoeling van uw komst naar de Gazastrook. U werd gedurende drie dagen vastgehouden op een voor u onbekende plek. U werd een tijdelijke verblijfsvergunning voor Gaza in het vooruitzicht gesteld indien u uw echtgenote naar Egypte zou laten reizen. Daar moest ze zich wenden tot de Marokkaanse autoriteiten met de mededeling dat zij haar paspoort zou zijn verloren. Met het nieuw verworven Marokkaanse paspoort zou uw echtgenote eerst naar Marokko en vervolgens naar Tel Aviv moeten reizen. In Tel Aviv zou uw vrouw worden opgewacht door een onbekende. U stemde toe met dit plan waarop u werd vrijgelaten. U stuurde uw echtgenote naar Cairo. Van daaruit reisde zij door naar Marokko. Omstreeks 15 mei 2011 verliet u via de tunnels de Gazastrook en reisde u door naar Alexandrië. Vanuit deze stad reisde u per boot verder naar Turkije om uiteindelijk per vrachtwagen verder door te reizen naar België. Op 14 juni 2011 wendde u zich tot het Belgische autoriteiten en liet u verstaan nood te hebben aan internationale bescherming. Uw echtgenote vroeg op 30 juli 2012 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 8 april 2013 werd uw dochter S.(...) A.(...) K.(...) geboren te Libramont Chevigny.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer. Een kopie van een attest afgegeven door de Palestijnse vertegenwoordiging van de EU, België en Luxemburg d.d 16 januari 2015, een kopie van attest afgeleverd door het lokale bestuur van Haja, Westelijke Jordaanoever, d.d 19 november 2014, een origineel attest opgesteld door een Egyptische advocaat in verband met uw huwelijk met L.(...) L.(...), een kopie van een Egyptisch schoolattest, uw originele Egyptische rijbewijs, een kopie van een artikel dat door uw vader zou zijn geschreven en tenslotte originele foto's van uw familie in Egypte.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal (CGVS) wijst er vooreerst op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielpcedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan u toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, nationaliteit en plaatsen van eerder verblijf, zodat het land of de landen die geacht worden bescherming te bieden kunnen bepaald worden.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker het moeilijk kan maken om een sluitend bewijs van de voorgehouden identiteit en nationaliteit voor te leggen. Desgevallend moet de asielzoeker dan zijn identiteit, nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats. Het komt het Commissariaat-generaal dan ook toe te beoordelen of uit uw verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat u uw nationaliteit en herkomst voldoende aantoot. In casu dient evenwel vastgesteld te worden dat u het Commissariaat-generaal belet een correct zicht te krijgen op uw actueel land van gewoonlijk verblijf of nationaliteit en dus uw eventuele nood aan bescherming, dit om onderstaande redenen.

Vooraleerst legt u geen enkel authentiek document neer met betrekking tot uw identiteit of nationaliteit. U stelt voorop in het bezit te zijn geweest van een Egyptische identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Egypte (CGVS I, p. 9). U beweert evenwel dat dit document zou zijn ingetrokken door de Palestijnse autoriteiten in Gaza, te weten Hamas, toen hen duidelijk werd dat uw Egyptische verblijfstitel verlopen was (CGVS I, p. 9). Over een Palestijnse identiteitskaart zou u nooit hebben beschikt (CGVS I, p. 10). Opmerkelijk is evenwel dat u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u in de onmogelijkheid verkeerde identiteits- en reisbescheiden voor te leggen daar uw Palestijnse identiteitskaart en uw Palestijnse paspoort in beslag zouden zijn genomen door de smokkelaar (zie verklaringen DVZ, p. 3). Uw incoherente verklaringen in dit verband doen op ernstige wijze afbreuk aan de waarachtigheid van uw uitleg waarom u in de onmogelijkheid zou verkeren uw identiteit te staven met enig identiteitstitel.

Daar u vooropstelt in de onmogelijkheid te verkeren, authentieke identiteitsdocumenten voor te leggen, werd u gevraagd om identiteitsdocumenten van uw ouders voor te leggen. In het bijzonder werd u gevraagd de nodige inspanningen te leveren om een kopie af te leveren van het Egyptische reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen van uw vader (CGVS II, p. 5). U blijft hier evenwel in gebreke. U stelt voorop in de onmogelijkheid te verkeren dit document voor te leggen daar u uw vader niet wilt betrekken bij uw asielaanvraag, noch hem wilt beledigen door een kopie van zijn identiteitskaart te vragen (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 10-11). Het hoeft geen betoog dat deze uitleg niet afdoende is en u zich bijgevolg op geen enkele wijze kwijt van uw plicht medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie aangaande uw identiteit en herkomst. Ook via andere familieleden, uw broers en zussen, slaagt u er niet in enig begin van bewijs voor te leggen aangaande uw identiteit, nationaliteit of land van gewoonlijk verblijf en wel zonder valabele uitleg (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 11).

Op vraag van het CGVS uw identiteit te staven, legt u tijdens het tweede gehoor door het CGVS op 12 januari 2015, een fax van een attest neer, afgegeven door de lokale autoriteiten te Hajjah, gelegen op de Westelijke Jordaanoever. Dit document attesteert dat M.(...) A.(...) K.(...) een inwoner van Haja is geweest, hij in 1967 het dorp zou hebben verlaten en naar Egypte zou zijn verhuisd. Hij zou ook kinderen hebben gehad onder wie A.(...). H. A.(...) a.(...) Q.(...) (CGVS II, p. 2). Frappant is dat u niet kan duiden op basis van welke informatie dit document werd opgesteld (CGVS II, p. 2- 3). Verder dient te worden aangestipt dat uw verklaringen over het vertrek van uw vader uit de Westelijke Jordaanoever in 1967, bijzonder vaag zijn. U stelt voorop dat uw vader een internationale instructie zou hebben gekregen om Hajjah te verlaten. U voegt er aan toe dat de Palestijnen in 1967 de keuze hebben gehad om of te wel de Israëlische nationaliteit aan te vragen of te wel asiel aan te vragen in een ander Arabisch land. Wie die internationale instructie zou hebben gegeven weet u evenwel niet te zeggen (CGVS I, p. 7). Daarnaast is het hoogst merkwaardig te noemen dat uw opa in 1967 zich vanuit de Westelijke Jordaanoever in het Israëlische Jaffa, nabij Tel Aviv, zou hebben kunnen vestigen. Dat u als zoon van een naar u zeggen, politiek geëngageerde vader, vage en foutieve verklaringen aflegt over de impact van de zesdaagse oorlog op de bevolking van de Westelijke Jordaanoever in het algemeen en uw familie in het bijzonder, is bijzonder merkwaardig te noemen. Dit klemmt des te meer gezien het belang van de familiegeschiedenis in de Palestijnse context. Hoe het ook zij, uit betreffend document kan louter worden afgeleid dat, overigens in de hypothese dat M.(...) A.(...) K.(...) uw vader is en u de persoon bent die u beweert te zijn, te weten A.(...). H. A.(...) a.(...) Q.(...), uw vader in 1967 naar Egypte zou zijn vertrokken vanuit de Westelijke Jordaanoever. Dit document kan dan ook bezwaarlijk als een begin van identiteit worden gekwalificeerd. Evenmin bevat dit document meer informatie over waar u in de jaren voor uw komst naar België gewoond of verbleven heeft. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het een algemeen bekend gegeven is dat vele Palestijnen zich doorheen hun leven in een of meerdere landen vestigen. Uit het feit dat uw vader in 1967 naar Egypte zou zijn gegaan, kan dan ook niet zondermeer worden afgeleid dat Egypte kan worden beschouwd als uw land van gewoonlijk verblijf,

noch kan aan de hand van dit document uitgesloten worden dat u mogelijks de nationaliteit van een derde land heeft bekomen.

Daar na het eerste gehoor op generlei wijze duidelijkheid werd verkregen over uw nationaliteit of land van gewoonlijk verblijf, werd u gevraagd u te richten tot de Palestijnse vertegenwoordiging in België (CGVSI, p. 15). Tijdens het tweede gehoor stelt u onomwonden dat het CGVS u deze vraag niet zou hebben voorgelegd (CGVS II, p. 3-4). Deze laakbare houding doet op ernstige wijze afbreuk aan de oprechtheid van uw asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten. Vervolgens legt u op 19 januari 2015 alsnog een attest neer van de Palestijnse vertegenwoordiging bij de EU, België en Luxemburg. Dit document, dat slechts een kopie betreft, attesteert dat u bent geboren in Saoedi Arabië, de zoon bent van H.(...) A.(...) M.(...) a.(...) K.(...) en dat u van Palestijnse herkomst bent. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het niet ernstig is om pas na aandringen van het CGVS en nadat u tot tweemaal toe werd gehoord door CGVS, betreffend document voor te leggen. Hoe dan ook, uit het attest blijkt dat de Palestijnse vertegenwoordiging louter kan attesteren dat u bent geboren in Saoedi Arabië en van Palestijnse herkomst bent. Ook dit attest kan op generlei wijze meer duidelijkheid verschaffen over uw land van gewoonlijk verblijf noch uitsluiten dat u, ofschoon uw Palestijnse herkomst, de nationaliteit van een derde land heeft bekomen.

Ofschoon u vooropstelt dat u vanaf u 2de levensjaar tot 2009 in Egypte zou hebben verbleven, getuigen uw verklaringen aangaande uw Egyptische verblijfsdocumenten hier niet van. Zo kan u niet duiden welk type verblijfsvergunning u kreeg op het moment dat u 18 jaar werd noch weet u wanneer u voor het eerst een verblijfsvergunning op eigen naam werd afgeleverd door de Egyptische autoriteiten (CGVS I, p. 7-8). Merkwaardig is dat u dan wel weer weet aan te geven dat u rond 2001 een verblijfsvergunning van 3 jaar werd afgeleverd (CGVS I, p. 9). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u van 2001 of 2002 tot 2009 illegaal in Egypte zou hebben verbleven (CGVS II, p. 8). Helemaal onnavolgbaar is uw uitleg als zou het feit dat u niet zeker was of uw verblijfsvergunning al dan niet verlengd ging worden, u er ondermeer toe zou hebben aangezet om in juni 2009 naar de Gazastrook te trekken (CGVS I, p. 7). Uw tegenstrijdige verklaringen terzake doen dan ook op ernstige wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Te meer daar kinderen van Palestijnse ouders, vanaf het 18de levensjaar, niet meer automatisch worden ingeschreven op de verblijfsvergunning van hun ouders, maar op eigen naam een verblijfsvergunning moeten zien te verkrijgen. De Egyptische autoriteiten kunnen hun bijgevolg uitwijzen indien ze niet over een officiële reden beschikken, zoals werk of studie, om in Egypte te blijven. Dat uw geheugen u hieromtrent dan ook in de steek zou laten, wekt op zijn minst verbazing. Daarenboven verklaart u foutief dat u zich als Palestijn, wiens vader zich na 1967 in Egypte zou hebben gevestigd, tot het administratief centrum (al- Mujamma) op het centrale at Tharir plein in Cairo moest melden teneinde uw verblijfstitel te verlengen (CGVS II, p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossiers blijkt immers dat dat Palestijnen die zich in 1967 en nadien in Egypte vestigden, zich voor de verleningen van hun documenten moesten melden bij het 'Administration Office of the Governor of Gaza' in Madinat Nasr, gelegen in het Noord-Oosten van Cairo (zie info administratieve dossier). U met deze informatie geconfronteerd, stelt u voorop dat de veiligheidsdienst in Medinat Nasser lag en herhaalt u dat de documenten werden afgeleverd in al Mugamma (CGVS II, p. 7). Uit wat voorafgaat blijkt dat uw verklaringen aangaande uw verblijfssituatie in Egypte ronduit tegenstrijdig zijn en bovendien niet rijmen met informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat ook uw vage verklaringen omtrent uw activiteiten na uw middelbare school de nodige vraagtekens doen rijzen bij uw vooropgestelde verblijf in Egypte. Zo stelt u na uw middelbare school naar een instituut te zijn gegaan met de naam 'Telecommunicaties'. U zou deze opleiding niet hebben afgemaakt maar naar een ander instituut zijn gegaan waar u de naam niet meer van weet (CGVS II, p. 6). Vervolgens zou u hebben gewerkt voor 'Shepard Oil' in Egypte (CGVS II, p. 7). U legt evenwel tegenstrijdige verklaringen af over hoe lang u voor dit bedrijf heeft gewerkt. Zo verklaarde u tegenover het CGVS dat u er 2 maanden actief was, terwijl u in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door DVZ, stelde 2,5 jaar actief te zijn geweest bij 'Shepard Oil'. U hiermee geconfronteerd stelt u dat u 2, 5 jaar bij Mango zou hebben gewerkt, waarmee u voorliggende tegenstrijdigheid geenszins uitklaart (CGVS II, p. 8). Opmerkelijk is eveneens hoe licht u gaat over uw illegaal verblijf in Egypte tussen 2001 en 2009. Waar uit de literatuur blijkt hoe moeilijk het is om als Palestijn zonder verblijfsdocumenten in Egypte te overleven, stelt u dat u 'gewoon' illegaal was en dat je problemen moet zien te vermijden (CGVS II, p. 8). Dit antwoordt is als weinig doorleefd te kwalificeren en doet dan ook de nodige twijfel rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen terzake.

Uit wat voorafgaat, dient dan ook te worden geconcludeerd dat u niet alleen nalaat een overtuigend begin van bewijs te leveren met betrekking tot uw nationaliteit of identiteit, evenmin overtuigen uw verklaringen dat Egypte uw land van gewoonlijk verblijf zou zijn. Dat u wel over een Egyptisch rijbewijs beschikt doet geen afbreuk aan deze bevinding daar u verklaarde dit document middels corruptie te hebben bekomen (CGVS II, p. 8-9). De enkele schoolattesten die u wel voorlegt, zetten deze appreciatie niet in een ander daglicht daar deze slechts enkele jaren uit uw leven beslaan, doch geenszins aanwijzingen bevatten over waar u in de jaren voor uw komst naar België heeft gewoond.

Ondergeschiedt dient nog te worden vermeld dat aan uw verklaringen als zou u van juni 2009 tot mei 2011 in de Gazastrook hebben verbleven, evenmin weinig geloof kan worden gehecht. U verklaarde dat u uw leven wilde herpakken en van uw drugsgebruik wilde af geraken (CGVS I, p. 7). Uw vader en uw oom zouden hebben aangedrongen op een verblijf in de Gazastrook. Dat uw vader en oom daadwerkelijk deze afweging zouden hebben gemaakt, te meer u net was gehuwd, is alles behalve geloofwaardig. Enkele maanden voor u vooropgestelde vertrek naar de Gazastrook, was de veiligheidssituatie ten gevolge van de Israëlische militaire operatie 'Gegoten Lood', immers alles behalve navenant. Om en bij 1300 Palestijnen lieten het leven tijdens deze militaire operatie. Dat u er zich, gezien de precare veiligheidssituatie, samen met uw Marokkaanse echtgenote zou hebben gevestigd is dan ook alles behalve geloofwaardig te noemen (CGVS I, p. 14). Daarenboven leggen u en uw echtgenote, inconsistente verklaringen af over uw verblijfsstatuut in de Gazastrook. U verklaarde dat al uw documenten in de Gazastrook zouden zijn ingetrokken (CGVS I, p. 10), terwijl uw echtgenote verklaarde dat u in de Gazastrook kon verblijven met uw vervallen Egyptische verblijfsvergunning (CGVS 11/17084/B, p.9). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vooropgesteld verblijf in de Gazastrook waardoor andermaal moet worden geconstateerd dat u bewust tracht de Belgische autoriteiten te misleiden over het land waar u voorafgaandelijk aan uw komst naar België heeft verbleven.

Gelet op uw houding, het gegeven dat u, in weerwil van uw medewerkingsplicht, nalaat enig document voor te leggen ter staving van uw identiteit, nationaliteit (en), land van gewoonlijk verblijf of reisweg, en de vaststelling dat u hier bovendien geen aanvaardbare of geloofwaardige verklaringen voor kan bieden, rijst dan ook de vraag of u überhaupt de persoon bent die u beweert te zijn. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u door uw houding het voor het CGVS onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een sluitende wijze vast te stellen dat Egypte inderdaad, zoals u beweert, uw land van gewoonlijk verblijf is. Een asielzoeker heeft nochtans de plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op deze appreciatie. Voor wat betreft het attest van de Palestijnse vertegenwoordiging in Brussel, het attest van de gemeente Hajja, uw Egyptisch rijbewijs en uw Egyptische schoolattesten, kan worden verwezen naar bovenstaande motivering. Voor wat betreft de bevestiging van uw huwelijk d.d 15 april 2009 door een advocaat genaamd A.(...) S. E.(...), hoeft het geen betoog dat dergelijk document geen bewijswaarde heeft. Het document is immers louter opgesteld ter uwen behoeve (CGVS I, p.11). Voor wat betreft de foto's dient te worden opgemerkt dat uit enkele van de foto's effectief kan worden afgeleid dat ze zijn genomen in Egypte, meer bepaald in Cairo, doch deze foto's geven geen uitsluitsel over uw identiteit noch over in welke hoedanigheid u op dat moment in Egypte aanwezig was. U legt tenslotte een artikel neer dat uw vader zou hebben geschreven. U weet evenwel niet in welke krant dit artikel werd gepubliceerd (CGVS I, p. 12). Bovendien lijkt de afbeelding van de man bij het betreffende artikel geheel niet op de afbeelding van de man op de foto's die volgens eigen zeggen uw vader zou zijn. Vastgestelde ongerijmdheden schragen andermaal de constatering dat er ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt aangaande de waarachtigheid van uw verklaringen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw partner L.(...) L.(...) (O.V. 6.828.303; CG 11/17084/ B), door het CGVS de beslissing werd genomen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, §2 en §4, e), 48/5, §2, 48/5, §3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker bevestigt dat hij van Palestijnse herkomst is en hij meent dat hij zijn identiteit en zijn afkomst afdoende aantoon. Zo legt hij de identiteitskaarten neer van zijn grootouders, afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever uit het dorp Haja gelegen te Nablus, alsook een attest van de Egyptische ambassade, waaruit blijkt dat hij in het bezit was van een rijbewijs in Egypte, en een convocatie van Hamas. Alle documenten zijn afkomstig uit Gaza (zie enveloppe DHL), waarmee verzoeker meent zijn Palestijnse origine te hebben aangetoond.

Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik de nood aan effectieve bescherming in zijn hoofde heeft nagegaan en geen onderzoek heeft verricht naar zijn situatie als Palestijn die in Egypte leeft of zijn situatie in de Gazastrook. Ook het ontbreken van identiteitsbewijzen mag het Commissariaat-generaal niet verhinderen te kijken naar de realiteit van het gevaar, aldus verzoeker, die meent dat hij als vluchteling moet worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Egypte of naar Gaza. Hij verduidelijkt dat de situatie in Gaza dramatisch is. In Egypte heeft hij nooit meer een verblijfstitel gehad. Bovendien is de situatie van de Palestijnen in Egypte verslechterd omdat de autoriteiten vermoeden dat zij leden van Hamas zijn, zoals moet blijken uit de door verzoeker geciteerde persberichten.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van de identiteitskaart van verzoekers grootvader, een fotokopie van de identiteitskaart van verzoekers grootmoeder, twee convocaties van Hamas, een fotokopie van verzoekers Egyptische rijbewijs, een attest van de Egyptische ambassade te Brussel "Official Translation Egyptian Driving Licence" dd. 26 oktober 2015 en een enveloppe van DHL. Op 12 november 2015 werd aan de Raad een vertaling in het Frans overgemaakt van de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 48/5, §2 en §3 van de vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij het Commissariaat-generaal belet een correct zicht te krijgen op zijn actueel land van gewoonlijk verblijf of nationaliteit en dus op zijn eventuele nood aan bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij geen enkel authentiek document neerlegt met betrekking tot zijn identiteit of nationaliteit en zijn incoherente verklaringen over zijn identiteitsdocumenten op ernstige wijze afbreuk doen aan de waarachtigheid van zijn uitleg waarom hij in de onmogelijkheid zou verkeren zijn identiteit te staven met enige identiteitstitel, (ii) hij, niettegenstaande de uitdrukkelijke vraag, tevens in gebreke blijft om de identiteitsdocumenten van zijn ouders en in het bijzonder het Egyptische reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen van zijn vader voor te leggen en hij er ook via andere familieleden, zijn broers en zussen, niet in slaagt enig begin van bewijs voor te leggen aangaande zijn

identiteit, nationaliteit of land van gewoonlijk verblijf en wel zonder valabele uitleg, (iii) hij in een poging zijn identiteit te staven tijdens het tweede gehoor een fax van een attest neerlegt, afgegeven door de lokale autoriteiten te Hajah, gelegen op de Westelijke Jordaanoever, waarin wordt geattesteerd dat M.A.K. een inwoner van Haja is geweest, hij in 1967 het dorp zou hebben verlaten en naar Egypte zou zijn verhuisd en hij ook kinderen zou hebben gehad onder wie A.H.A.a.Q. doch het frappant is dat verzoeker niet kan duiden op basis van welke informatie dit document werd opgesteld, zijn verklaringen over het vertrek van zijn vader uit de Westelijke Jordaanoever in 1967 bovendien bijzonder vaag zijn en het bijzonder merkwaardig te noemen is dat hij als zoon van een naar zijn zeggen politiek geëngageerde vader vage en foutieve verklaringen aflegt over de impact van de zesdaagse oorlog op de bevolking van de Westelijke Jordaanoever in het algemeen en zijn familie in het bijzonder, en uit het betreffende document hoe dan ook louter kan worden afgeleid dat – in de hypothese dat M.A.K. zijn vader is en verzoeker de persoon is die hij beweert te zijn, te weten A.H.A.a.Q. – zijn vader in 1967 naar Egypte zou zijn vertrokken vanuit de Westelijke Jordaanoever waardoor dit document bezwaarlijk als een begin van identiteit kan worden gekwalificeerd, het stuk evenmin meer informatie bevat over waar hij in de jaren voor zijn komst naar België gewoond of verbleven heeft en uit het feit dat zijn vader in 1967 naar Egypte zou zijn gegaan niet zonder meer kan worden afgeleid dat Egypte kan worden beschouwd als verzoekers land van gewoonlijk verblijf, noch kan aan de hand van dit document uitgesloten worden dat hij mogelijks de nationaliteit van een derde land heeft bekomen, (iv) uit het attest van de Palestijnse vertegenwoordiging in België blijkt dat de Palestijnse vertegenwoordiging louter kan attesteren dat hij is geboren in Saoedi Arabië en van Palestijnse herkomst is zodat ook dit attest op generlei wijze meer duidelijkheid kan verschaffen over zijn land van gewoonlijk verblijf, noch kan uitsluiten dat hij, ofschoon zijn Palestijnse herkomst, de nationaliteit van een derde land heeft bekomen, (v) zijn verklaringen aangaande zijn verblijfssituatie en -documenten in Egypte rondt tegenstrijdig zijn en bovendien niet rijmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier en ook zijn vage verklaringen omtrent zijn activiteiten na zijn middelbare school de nodige vraagtekens doen rijzen bij zijn vooropgestelde verblijf in Egypte, zoals omstandig wordt toegelicht, en het eveneens opmerkelijk is hoe licht hij gaat over zijn illegaal verblijf in Egypte tussen 2001 en 2009, waar uit de literatuur nochtans blijkt hoe moeilijk het is om als Palestijn zonder verblijfsdocumenten in Egypte te overleven, (vi) het feit dat hij over een Egyptisch rijbewijs beschikt geen afbreuk doet aan de bevinding dat zijn verklaringen dat Egypte zijn land van gewoonlijk verblijf zou zijn niet overtuigen daar hij verklaarde dit document middels corruptie te hebben bekomen en ook de enkele schoolattesten die hij voorlegt deze appreciatie niet in een ander daglicht zetten daar deze slechts enkele jaren uit zijn leven beslaan doch geenszins aanwijzingen bevatten over waar hij in de jaren voor zijn komst naar België heeft gewoond, (vii) het gezien de precare veiligheidssituatie allesbehalve geloofwaardig te noemen is dat hij zich in juni 2009 samen met zijn Marokkaanse echtgenote in de Gazastrook zou hebben gevestigd en hij en zijn echtgenote daarenboven inconsistente verklaringen afleggen over zijn verblijfsstatuut in de Gazastrook zodat andermaal moet worden geconstateerd dat hij bewust tracht de Belgische autoriteiten te misleiden over het land waar hij voorafgaandelijk aan zijn komst naar België heeft verbleven en (viii) ook de overige door hem neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de appreciatie van zijn asielaanvraag daar de bevestiging van zijn huwelijk door een advocaat genaamd A.S.E. geen bewijswaarde heeft daar het louter ter zijnen behoeve is opgesteld, uit enkele van de foto's effectief kan worden afgeleid dat ze zijn genomen in Cairo doch deze foto's geen uitsluitel geven over zijn identiteit noch over in welke hoedanigheid hij op dat moment in Egypte aanwezig was en hij tenslotte een artikel neerlegt dat zijn vader zou hebben geschreven doch hij niet weet in welke krant dit artikel werd gepubliceerd en de afbeelding van de man bij het betreffende artikel geheel niet lijkt op de afbeelding van de man op de foto's die volgens eigen zeggen zijn vader zou zijn.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr.

169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 1 oktober 2015 (CG nr. 1117084), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd

in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermogt acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermogt acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.8. *In casu* dient na de lezing van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel overtuigend begin van bewijs levert met betrekking tot zijn identiteit of nationaliteit en dat hij middels zijn verklaringen allermindst aannemelijk maakt dat hij vanaf zijn tweede levensjaar tot 2009 in Egypte zou hebben verbleven en dat Egypte aldus zijn land van gewoonlijk verblijf zou zijn, noch dat hij van juni 2009 tot mei 2011 in de Gazastrook zou hebben verbleven. De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook slechts vaststellen dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn actueel land van gewoonlijk verblijf of nationaliteit, zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming. Zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing zijn de door verzoeker bijgebrachte documenten evenmin van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid betreffende zijn beweerde (recente) afkomst kunnen herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Met het

louter volharden in zijn verklaringen slaagt verzoeker er immers allerminst in de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook met de verwijzing naar de door hem thans bijgebrachte documenten vermag verzoeker niet de appreciatie van zijn asielaanvraag om te buigen. De identiteitskaarten van verzoekers grootouders kunnen – in de hypothese dat verzoeker de persoon is die hij beweert te zijn en dat deze personen daadwerkelijk zijn grootouders zijn – slechts aantonen dat deze personen afkomstig zijn uit de Westelijke Jordaanoever doch deze stukken kunnen bezwaarlijk gelden als begin van bewijs van verzoekers identiteit, laat staan dat aan de hand hiervan duidelijkheid kan worden verschaft over verzoekers land van gewoonlijk verblijf. Dat verzoekers grootouders Palestijnen zijn, afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, kan evenmin uitsluiten dat verzoeker, ofschoon zijn Palestijnse herkomst, mogelijks de nationaliteit van een derde land heeft bekomen. Omtrent het Egyptisch rijbewijs werd in de bestreden beslissing reeds terecht opgemerkt dat dit stuk geen afbreuk doet aan de bevinding dat verzoekers verklaringen dat Egypte zijn land van gewoonlijk verblijf zou zijn niet overtuigen daar hij verklaarde dit document middels corruptie te hebben bekomen. De convocaties van Hamas worden niet ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Het gegeven dat de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten werden verstuurd vanuit Gaza zegt niets over waar verzoeker voor zijn komst naar België gewoond of verbleven heeft. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift slaagt verzoeker er derhalve nog steeds niet in duidelijkheid te verschaffen over zijn identiteit, zijn land van gewoonlijk verblijf of zijn mogelijke nationaliteit.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij vanaf zijn tweede levensjaar tot 2009 in Egypte zou hebben verbleven en dat Egypte aldus zijn land van gewoonlijk verblijf zou zijn, noch dat hij van juni 2009 tot mei 2011 in de Gazastrook zou hebben verbleven. Aangezien verzoeker door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen geen duidelijkheid verschaft over zijn actueel land van gewoonlijk verblijf, toont hij evenmin aan dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of omdat hij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de

plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen. Aangezien verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt waar hij in de jaren voor zijn komst naar België heeft gewoond of verbleven, is de verwijzing in het verzoekschrift naar de toestand in de Gazastrook en naar de situatie van de Palestijnen in Egypte niet dienend.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS